

Ivan Dobnik

Rapsodija v mrzli zimi

*Da zre – na drugačen način –
(Emily Dickinson)*

1

papir
kamor koli pogledam
zima besed
v zgoščenem veletoku
lucidne meditacije
le komu govorijo
v središču vesolja
naravnost v oči?

2

Poln vprašanj
nenehni tkalec dvojine
nenehno opazovan
zunaj časovne mreže
Bežati
iz mrtvega cveta
in do popolnosti
odpreti domišljijo
ZA GOZD
Nikoli v vseem
Nikoli v nerazločnem

3

ki jo radost teše
ključ snovi
naprej
in nazaj
večno VEČNO
se razdružujeva
v ljubljenu
ti ne poveš
nihče ne pove
vse odteka

4

zaman
sam
na nekem končnem hribu
preden vse
zasneži
V NOBENI MINUTI
Ne misli name
vse
je
tančica
tvojega dihanja
zjutraj

5

na pol poveva
zračna glasba bela
B E L A
toči
fluid sanj
vse manj
ugibanj
vse več
neizbežnega
v podobah
Znotraj Zunaj

6

kamor
se zateče morje
kjer
se okopa val
slečeno
bežiš
okamenel
ritem krošnje
JOČE
vse je
razgrnjeno
s teboj
svetloba
v popolnem plesu

7

ti ki mineš
ti ki si snov
SEN
še komaj
kdaj
oblak
spreminjanj
ta tvoja
neuničljivost
se sprašuje
zakaj
potovati
zakaj ostajati

8

Na prepihu
prividov
hoteti ljubiti
gosto
deževno pokrajino
nekaj tega

DAROVATI
vznemiriti kult
VSE
zavreči
za nova rojstva
Za drugo
življenje

9

ki ga nikoli ni
ne more biti
SKUPAJ
s teboj
ta zrak
ki se ponavlja
se toči
razmnožuje
hoče
z menoj
preostajati
se razgaljati
v himni
razkosane
narave

10

spreletena
iz knjig so ta brezčasje in se vračajo
krožijo orkestrirajo si jemljejo sloves
popolnosti in nesmrtnosti ki jih obseda
zdaj so posvečena
dimu neba
PESNIŠKI SEN
JE
samo to je
drugod veter nad skalami
vrana na belem snegu

11

opraviti nalogo
samo
zapisati
sporočilo
samo
zapeti
rapsodijo
samo
ubesedi
VIDENJE
VIDENJE
preprosto
z nekaj potezami
imeti še to
iz prostornin
nešteti vojn

12

Samota
me je prignala
razpela
utrčila
Komaj še kaj
v tem
UŽITKU
plava, vse lebdi
kar hoče
pre-ostajati
vedno vedno
sprejema nove goste
in jih omamlja

13

sredi dne
spokoj prostora
vedre tesnobe
so si

odpočile
PESEM
kot zimska ujeda
samuje
nad
belimi prostranstvi
večni mah
teh dišav
se sonči se vrača

14

Vse je
onstran
poganske težnosti
jezika
loščenje
in plimovanje drže
(kot Ganges
tudi Mekong)
ostrmel
V SEBI
s tišino
vse prebujeno kroži
v popolnost
zime

15

REKA
je za ustnice
mah
in srež
osrčja
vselej petja
GRADNJE
loka
in
Pesnitve
vendar v tisočletjih
menja

poti
sproti je
vsak dan brez-časen

16

pljuske
še danes
ta spomin
breztelesen
živ
pokrajina ljudi
me obkroža
VELEMESTO
prašnih zrcal
Kaj hočejo?
V mreži
pokončamo čudež
Gozd v pesmi
izkrvavi, ko te gleda

17

sanjarjenja, razločna
golo
pesem
izumljajo
VESOLJNO
Odpirajo govorico, so
neusmiljene
zate so
to veš
zmeraj
puščajo sled
prenašajo ranjeno radost

18

kot
lastovica

nad pašniki
večernega poletja
STRMI BREZA
na obronku
Lepote
: a to je zdaj Spomin
kot vse
Drugo
Naloženo
da bi pelo
živelo
Ostalo, Ostalo

19

in diha
BELA ZIMA
to se ponavlja
v snežinkah to črkovanje
mere
Stanje občutenja
pogledi
ki ohranjajo
prgišča
počivališč, neimenljiva
Vse je v intenziteti
Berem, ko je jutro že spomin

20

Začetek petja
je hkrati njegov konec
Prvi jok
je že pobrala smrt
kot oglje
so školjke
ZVEZD, minule
v pokopanem
igranju
valovanju
ljubljenju

Pretaka se zdaj in Prej
in Tam in Tukaj
in si Sen

21

koža
te pokrije
BESEDE
so vaze
nepopite
Nekoč sva Jutri gledala Zdaj
Pod zimo si
Popotnik si
Nomad si
Pod kožo še en jezik
Vsi jeziki se nikoli ne preštejejo
Prvi in zadnji je najin
Ogenj, ki čez reko
jadra
sebi sveti

22

Zmeraj smo
ONSTRAN
prebivanja, hočemo lepoto
svoj glas, njo.
Zdaj
se slači.
Niti golota
ne bo tvoja.
Tako jo boš imel
Za zmeraj, na pol.

23

neizmerjen
dež PRAZNINE
sledí

ledenih razpadanj Ne bo
še konec, še ne začetek
a to nikogaršnje stanje me
razkraja, narava
Sna
Se trga
strjuje
OKO
in
ritem, kot ga
še ni bilo: plameni
v gnezdenju snega
brišejo stopinje
nomadov

24

stopinje
zanosno dan
ki se veseli
večna budnost
je položena, ki prihajam, SEM,
celice govorijo v spanju
nikoli ne izginem
ulice kot simfonija
povem ti
Vsi časi so se združili v meni
Vsi pesniki v meni so zbudjeni
POSLUŠAJ
tišine, mir

25

to bo prišlo
za zmeraj
Te pokončne svetlobe gozdov
hitijo
IKAR, molče
preleti Ocean
zloveščih bleščic

Samo
pikice smrtijo
Igllice
pikov
netijo
kri spomina

26

Še bom
neštetokrat
priklicana svetloba
ODREŠEN
čakanja, cvet
zime
nepopustljiv
zanos
več kot glasba: a kaj?
ti, ki mi to praviš: "Ni obljube!"
Sredina bojnega meteža
Vse je ENKRATNO

27

Veter raztrga
Edino zavetje
Dobro je to
VETER
raznaša virus, te črke so ta
veter, česar se dotaknejo, ponovno
zagori, Zažigajo
piš
POŽAR
kozmično raztezanje
pesniške substance,
črne grive Plamenov

28

vem
ta reka
REKA
ne more imeti smeri
Da teče
Ve pastir
Vem
to je največ
Vsepovsod je
Doma, je
V meni, je
že odšla,
je ponotranjena, ki nas išče
najde v neprištevem trenutku
Božanska je ta sekunda

29

To je zanos
ki ga samo še spodžigam,
POKRAJINA
za najboljše
ti z menoj, da vrneva
temi dostojanstvo
(zima sredi marca!)
Ptiči
se kličejo, dišijo črne vejice
VSRKAVAM
da lahko po svoje imenujem!
ČUDIM se
kako sneg
odpira
deviško knjigo, tebe

30

Preseljujem se
med cvetove trav
Dih, dišava bitja

Minljivost, sreča večnosti
Zazidanega v letne čase
te še kdo najde?
Oblika,
ki jo opajam
ptiči
pozabljeni v zimi
SPOKOJ
razpolovljen
(gnezdi nežnost
za njeno dušo)

31

črni kačji pastirji
ribe med krošnjami vrb
trebuh zraka v pesku
IZSUŠENO SONCE
ki pronica
v sebi je izpito
zažigam vse netljivo
pekel
jemljem
v pesem
Te sreče prepoznavanj, odkrivanj plovb
Kamor koli (tudi zasidran
se premikam!) Hočem vse! Neznosna
LAKOTA ubija, oklevanje
je smrt, na ploskvi snega
ustvarjam piramido
raznašam semena